

Datum van
inontvangstneming

:

02/06/2015

Zaak C-180/15

Samenvatting van het verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 98, lid 1, van het Reglement voor de procesvoering van het Hof van Justitie

Datum van indiening:

21 april 2015

Verwijzende rechter:

Nacka tingsrätt, Mark- och miljödomstolen/Zweden

Datum van de verwijzingsbeslissing:

16 april 2015

Verzoekende partijen:

Borealis AB, Stenungsund

Kubikenborg Aluminium AB, Sundsvall

Yara AB, Landskrona

SSAB EMEA AB, Oxelösund

Lulekraft AB, Luleå

Värmevärden i Nynäshamn AB, Örebro

Cementa AB, Stockholm

Höganäs Sweden AB, Höganäs

Verwerende partij:

Naturvårdsverket

Voorwerp van de procedure in het hoofdgeding

- 1 Toewijzing van emissierechten

Voorwerp en rechtsgrondslag van het prejudiciële verzoek

- 2 Verzoek om een prejudiciële beslissing overeenkomstig artikel 267 VWEU betreffende de uitlegging van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad van 13 oktober 2003 tot vaststelling van een regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten binnen de Gemeenschap en tot wijziging van richtlijn 96/61/EG van de Raad (PB L 275, blz. 32) (hierna: „emissiehandelsrichtlijn”), besluit 2011/278/EU van de Commissie van 27 april 2011 tot vaststelling van een voor de hele Unie geldende overgangsregeling voor de geharmoniseerde kosteloze toewijzing van emissierechten overeenkomstig artikel 10 bis van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 130, blz. 1) (hierna: „besluit 2011/278”) en artikel 290 VWEU, alsook betreffende de geldigheid van besluit 2013/448/EU van de Commissie van 5 september 2013 betreffende nationale uitvoeringsmaatregelen voor de voorlopige kosteloze toewijzing van broeikasgasemissierechten overeenkomstig artikel 11, lid 3, van richtlijn 2003/87/EG van het Europees Parlement en de Raad (PB L 240, blz. 27) (hierna: „besluit 2013/448”).

Prejudiciële vragen

- 3 De verwijzende rechter heeft de volgende vragen gesteld:

„Vraag 1

Is het bij de berekening van de correctiefactor voor alle bedrijfstakken van de industriële sector verenigbaar met artikel 10 bis, leden 1 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn om de totale emissies bij de verbranding van restgassen voor elektriciteitsopwekking te rekenen tot het veilingdeel en niet tot het Industrietak [(het plafond voor de kosteloze toewijzing van emissierechten; hierna: „industrieplafond”), hoewel emissies van restgassen recht geven op de kosteloze toewijzing van emissierechten op grond van artikel 10 bis, lid 1, van de emissiehandelsrichtlijn?

Vraag 2

Is het bij de berekening van de correctiefactor voor alle bedrijfstakken van de industriële sector verenigbaar met artikel 10 bis, leden 1 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn om de totale ontstane emissies bij warmte-opwekking in warmtekrachtinstallaties om die warmte te leveren aan [...] installaties [die onder de handelsregeling vallen (hierna: „ETS-installaties’)] te rekenen tot het veilingdeel en niet tot het industrieplafond, hoewel emissies door de opwekking van warmte recht geven op de kosteloze toewijzing van emissierechten op grond van artikel 10 bis, lid 4, van de emissiehandelsrichtlijn?

Vraag 3

Indien de vragen 1 en 2 ontkennend worden beantwoord, is de berekening van het aandeel van de industrie (34,78 procent) in de totale emissies in de referentieperiode dan correct?

Vraag 4

Is besluit 2013/448/EU van de Commissie ongeldig en in strijd met artikel 10 bis, lid 5, [tweede] alinea, van de emissiehandelsrichtlijn, doordat als gevolg van de berekening van het industrieplafond door de Commissie onvermijdelijk een correctiefactor voor alle bedrijfstakken moet worden toegepast in plaats van ,waar nodig’?

Vraag 5

Is de productbenchmark voor ruwijzer vastgesteld in overeenstemming met artikel 10 bis, lid 2, van de emissiehandelsrichtlijn, gelet op het feit dat bij de vaststelling van de beginselen voor de bepaling van ex-ante benchmarks dient te worden uitgegaan van de gemiddelde prestatie van de 10 % meest efficiënte installaties in de relevante bedrijfstak?

Vraag 6

Is het bij de toewijzing van kosteloze emissierechten voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens verenigbaar met artikel 10 bis, lid 4, van de emissiehandelsrichtlijn dat geen kosteloze emissierechten worden toegewezen voor warmte die is uitgevoerd naar particuliere huishoudens?

Vraag 7

Is het bij het aanvragen van een toewijzing van kosteloze emissierechten verenigbaar met bijlage IV van besluit 2011/278/EU van de Commissie dat, zoals Naturvårdsverket [(dienst natuurbescherming)] te werk is gegaan, niet alle broeikasgasemissies worden vermeld die verband houden met de opwekking van warmte die wordt uitgevoerd naar particuliere huishoudens?

Vraag 8

Is het bij de toewijzing van kosteloze emissierechten voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens verenigbaar met artikel 10 bis, leden 1 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn juncto artikel 10, lid 3, van besluit 2011/78/EU van de Commissie dat geen extra kosteloze emissierechten worden toegewezen voor de fossiele emissies die de toewijzing voor aan particuliere huishoudens geleverde warmte overschrijden?

Vraag 9

Is het bij een aanvraag voor de toewijzing van kosteloze emissierechten verenigbaar met bijlage IV van besluit 2011/278/EU van de Commissie dat, zoals Natuurvårdsverket te werk is gegaan, de cijfers van de aanvraag aldus worden aangepast dat broeikasgasemissies door de verbranding van restgassen worden gelijkgesteld met de verbranding van aardgas?

Vraag 10

Houdt artikel 10, lid 8, van besluit 2011/278/EU van de Commissie in dat aan een exploitant geen kosteloze emissierechten kunnen worden toegewezen voor het verbruik in een warmtebenchmark-subinstallatie van warmte die is geproduceerd in een andere installatie, die een brandstofbenchmark-subinstallatie is?

Vraag 11

Indien vraag 10 bevestigend wordt beantwoord, is artikel 10, lid 8, van besluit 2011/278/EU van de Commissie dan in strijd met artikel 10 bis, lid 1, van de emissiehandelsrichtlijn?

Vraag 12

Is het bij de toewijzing van kosteloze emissierechten voor het verbruik van warmte verenigbaar met de emissiehandelsrichtlijn en de richtsnoeren nrs. 2 en 6 dat bij de beoordeling rekening wordt gehouden met de warmtebron waaruit de verbruikte warmte voortkomt?

Vraag 13

Is besluit 2013/448/EU van de Commissie ongeldig en in strijd met artikel 290 VWEU en artikel 10 bis, leden 1 en 5, van de emissiehandelsrichtlijn, gelet op het feit dat het de berekeningsmethode van artikel 10 bis, lid 5, [eerste] alinea, onder a) en b), van de emissiehandelsrichtlijn wijzigt door emissies die ontstaan door verbranding van restgassen en warmtekrachtkoppeling uit te sluiten van de grondslag voor de berekening, hoewel de kosteloze toewijzing van emissierechten daarvoor wordt toegestaan op grond van artikel 10 bis, leden 1 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn en besluit 2011/278/EU van de Commissie?

Vraag 14

Moet meetbare warmte in de vorm van stoom van een ETS-installatie die wordt geleverd aan een stoomnet met meerdere stoomverbruikers, waarvan minstens één een niet-ETS-installatie is, worden geacht een warmtebenchmark-subinstallatie te vormen als bedoeld in artikel 3, onder c), van besluit 2011/278/EU van de Commissie?

Vraag 15

Is het voor het antwoord op vraag 14 van belang

- a) of het stoomnet eigendom is van de grootste stoomverbruiker binnen het net en die verbruiker een ETS-installatie is,
- b) welk deel van de totale levering van warmte aan het stoomnet wordt verbruikt door de grootste stoomverbruiker,
- c) hoeveel leveranciers onderscheidenlijk verbruikers van stoom er binnen het stoomnet zijn,
- d) of het onzeker is wie de meetbare warmte heeft opgewekt die de onderscheiden stoomverbruikers afnemen, en ten slotte
- e) of de verdeling van het stoomverbruik binnen het net aldus zou kunnen veranderen dat er meer stoomverbruikers bijkomen die niet-ETS-installaties zijn of dat het verbruik van bestaande niet-ETS-installaties toeneemt?

Vraag 16

Indien het antwoord op vraag 14 afhangt van de omstandigheden van het individuele geval, aan welke omstandigheden dient dan belang te worden gehecht?"

Aangehaalde bepalingen van Unierecht

- 4 In de hoofdgedingen zijn vooral bepalingen van de emissiehandelsrichtlijn, besluit 2011/278 en besluit 2013/448 aan de orde, alsook artikel 290 VWEU. Andere instrumenten die in het verzoek om een prejudiciële beslissing worden vermeld, zijn verschillende richtsnoeren die op het betrokken gebied zijn bekendgemaakt, besluit 1999/468/EG van de Raad van 28 juni 1999 tot vaststelling van de voorwaarden voor de uitoefening van de aan de Commissie verleende uitvoeringsbevoegdheden (PB L 184, blz. 23), verordening (EU) nr. 182/2011 van het Europees Parlement en de Raad van 16 februari 2011 tot vaststelling van de algemene voorschriften en beginselen die van toepassing zijn op de wijze waarop de lidstaten de uitoefening van de uitvoeringsbevoegdheden door de Commissie controleren (PB L 55, blz. 13) en richtlijn 2009/29/EG van het Europees Parlement en de Raad van 23 april 2009 tot wijziging van richtlijn 2003/87/EG teneinde de regeling voor de handel in broeikasgasemissierechten van de Gemeenschap te verbeteren en uit te breiden (PB L 140, blz. 63).

Aangehaalde bepalingen van nationaal recht

Wat bepalingen van nationaal recht betreft, zijn in de hoofdgedingen aan de orde: de wet (2004:1199) betreffende de handel in emissierechten (hierna:

„emissiehandelswet”), het besluit (2004:1205) betreffende de handel in emissierechten (hierna: „emissiehandelsbesluit”) en voorschrift NFS 2012:09 van Naturvårdsverket betreffende de handel in emissierechten.

Korte uiteenzetting van de feiten en de procedure in de hoofdgedingen

- 5 Naturvårdsverket nam op 21 november 2013 overeenkomstig hoofdstuk 3, §3, eerste alinea, van de emissiehandelswet een besluit over de toewijzing van kosteloze emissierechten voor de handelsperiode 2013-2020. Aan een groot aantal exploitanten werden bij dat besluit kosteloze emissierechten toegewezen voor een groot aantal installaties.
- 6 Tegen het besluit van Naturvårdsverket (hierna: „bestreden besluit”) is beroep ingesteld door acht exploitanten (hierna gezamenlijk: „verzoeksters”). De beroepen hebben in totaal betrekking op veertien installaties waarvoor kosteloze emissierechten zijn toegewezen.
- 7 Naturvårdsverket overwoog in het bestreden besluit dat de Commissie bij besluit 2013/448 de voorlopige toewijzing van kosteloze emissierechten door de lidstaten heeft goedgekeurd en de transsectorale correctiefactor heeft aangegeven die moet worden toegepast bij de berekening van de definitieve toewijzing overeenkomstig artikel 10, lid 9, van besluit 2011/278. Naturvårdsverket overwoog voorts dat besluit 2013/448 ten grondslag ligt aan het aantal emissierechten dat kosteloos wordt toegewezen krachtens het bestreden besluit.

Conclusies van partijen

- 8 Borealis, Kubikenborg Aluminium en Yara hebben geconcludeerd tot nietigverklaring van het bestreden besluit en terugverwijzing van de zaken naar Naturvårdsverket. SSAB EMEA, Lulekraft, Värmevärden i Nynäshamn, Cementa en Höganäs Sweden hebben verzocht het bestreden besluit aldus te wijzigen dat extra emissierechten aan die vennootschappen worden toegewezen.
- 9 Naturvårdsverket heeft zich daartegen verzet.

Voornaamste argumenten van partijen

Algemeen

- 10 Aan verzoeksters zijn bij het bestreden besluit kosteloze emissierechten toegewezen. De toewijzing is gebaseerd op besluit 2013/448, dat op zijn beurt is gebaseerd op besluit 2011/278. Volgens verzoeksters zijn besluit 2013/448 en besluit 2011/278 in strijd met hoger Unierecht, waaronder de emissiehandelsrichtlijn, wat dan weer inhoudt dat ook het bestreden besluit van Naturvårdsverket onrechtmatig is. Dat impliceert volgens verzoeksters dat hun

minder emissierechten zijn toegewezen dan waarop zij volgens voormelde richtlijn recht hebben.

- 11 Natuurvårdsverket is van mening dat de dienst de vigerende regelgeving heeft toegepast, waaronder besluiten 2011/278 en 2013/448 van de Commissie. Natuurvårdsverket diende ervan uit te gaan dat er een rechtsgrondslag bestond voor de besluiten van de Commissie. De lidstaten zijn verplicht het EU-acquis na te leven en toe te passen.

Zaken Borealis, Kubikenborg Aluminium en Yara

Voorname argumenten van Borealis, Kubikenborg Aluminium en Yara

- 12 Borealis, Kubikenborg Aluminium en Yara (hierna: „vennootschappen”) hebben onder meer het volgende aangevoerd. Artikel 10 bis, lid 5, van de emissiehandelsrichtlijn dient, met inachtneming van artikel 10 bis, leden 1, 3 en 4, van die richtlijn, op zichzelf beschouwd en/of in combinatie met artikel 3, onder e) en onder u), mede gelet op het doel en onderwerp van de richtlijn, aldus te worden uitgelegd dat bij de vaststelling van het industrieplafond rekening moet worden gehouden met alle emissies die recht geven op de kosteloze toewijzing van emissierechten voor installaties die onder de handelsregeling (ETS) vallen.
- 13 Besluit 2013/448 van de Commissie is ongeldig en in strijd met artikel 10 bis, lid 5, van de emissiehandelsrichtlijn omdat bij de vaststelling van het industrieplafond geen rekening is gehouden met alle emissies die recht geven op de kosteloze toewijzing van emissierechten voor installaties die onder het ETS vallen.
- 14 Besluit 2013/448 is ongeldig en in strijd met artikel 10 bis, lid 5, [tweede] alinea, van de emissiehandelsrichtlijn omdat de wijze waarop de Commissie het industrieplafond berekent, met zich meebrengt dat onvermijdelijk een correctiefactor voor alle bedrijfstakken moet worden toegepast en niet slechts waar nodig.
- 15 Besluit 2013/448 is ongeldig en in strijd met het doel en het onderwerp van de emissiehandelsrichtlijn omdat het leidt tot een wanverhouding door emissies die ontstaan door verbranding van restgassen en warmtekrachtkoppeling uit te sluiten van de grondslag voor de berekening van het industrieplafond overeenkomstig artikel 10 bis, lid 5, [eerste lid], onder a) en b), van de emissiehandelsrichtlijn, hoewel de kosteloze toewijzing daarvoor wordt toegestaan op grond van artikel 10 bis, leden 1 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn en besluit 2011/278.
- 16 Besluit 2011/278 is ongeldig en in strijd met artikel 290 VWEU en artikel 10 bis, leden 1 en 5, van de emissiehandelsrichtlijn, gelet op het feit dat artikel 15, lid 3, van dat besluit de verwijzing „installaties die niet onder lid 3 vallen” van artikel 10 bis, lid 5, [eerste alinea], onder a) en b), van die richtlijn wijzigt door

die formulering te vervangen door het begrip „andere installaties dan elektriciteitsopwekkers”.

- 17 Besluit 2013/448 is ongeldig en in strijd met artikel 290 VWEU en artikel 10 bis, leden 1 en 5, van de emissiehandelsrichtlijn, gelet op het feit dat het de berekeningsmethode van artikel 10 bis, lid 5, [eerste] alinea, onder a) en b), van de emissiehandelsrichtlijn wijzigt door emissies die ontstaan door verbranding van restgassen en warmtekrachtkoppeling uit te sluiten van de grondslag voor de berekening, hoewel de kosteloze toewijzing daarvoor wordt toegestaan op grond van artikel 10 bis, leden 1 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn en besluit 2011/278.
- 18 De vennootschappen hebben ten slotte aangevoerd dat besluit 2013/448 ongeldig is en in strijd is met artikel 10 bis, lid 1, van de emissiehandelsrichtlijn, artikel 5 bis van besluit 1999/468 van de Raad en artikel 12 van verordening nr. 182/2011 van de Raad, gelet op het feit dat besluit 2013/448 niet is vastgesteld volgens de regelgevingsprocedure met toetsing. De vennootschappen hebben in dat verband onder meer verwezen naar besluit 1999/468, verordening nr. 182/2011 en richtlijn 2009/29.

Standpunt van Natuurvårdsverket

- 19 Zie punt 11 supra.

Zaken SSAB EMEA

Voornaamste argumenten van SSAB EMEA

- 20 SSAB EMEA (hierna: „vennootschap”) heeft betoogd dat aan de vennootschap te weinig emissierechten zijn toegewezen, omdat Natuurvårdsverket en de Commissie de transsectorale correctiefactor hebben berekend en de productbenchmark voor ruwijzer hebben vastgesteld op een wijze die in strijd is met de emissiehandelsrichtlijn. Voorts is betoogd dat aan de vennootschap te weinig emissierechten zijn toegewezen voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens en voor het verbruik en de uitvoer van warmte.
- 21 Wat in de eerste plaats het argument betreft dat de transsectorale correctiefactor in strijd is met de emissiehandelsrichtlijn, heeft de vennootschap onder meer het volgende gesteld.
- 22 Opdat de totale hoeveelheid emissierechten niet wordt overschreden, dient de Commissie volgens artikel 10 bis, lid 1, van de emissiehandelsrichtlijn waar nodig een correctiefactor voor alle bedrijfstakken vast te stellen. Uit het overzicht van de verslagen van de nationale autoriteiten heeft de Commissie kunnen afleiden dat de voorlopige toewijzing het totale aantal emissierechten overschrijdt dat de Commissie op grond van artikel 9 van de emissiehandelsrichtlijn heeft vastgesteld. Aangezien het nodig was, heeft de Commissie bij besluit 2013/448

een transsectorale correctiefactor vastgesteld voor de derde handelsperiode. Daardoor wordt het toegewezen aantal kosteloze emissierechten vóór de definitieve toewijzing verminderd, zodat het totale maximale aantal emissierechten voor de derde handelsperiode niet wordt overschreden. In artikel 10 bis, lid 5, van de emissiehandelsrichtlijn worden nadere aanwijzingen gegeven over de wijze waarop het industrieplafond moet worden berekend. De beslissende factor voor de berekening van de mate waarin de transsectorale correctiefactor de toewijzing van kosteloze emissierechten aan de industrie vermindert, is het oorspronkelijke aandeel van de emissies van andere installaties dan elektriciteitsopwekkers in het totaal van de gemiddelde geverifieerde emissies in de referentieperiode, dat wil zeggen het industrieplafond.

- 23 Uit besluit 2013/448 blijkt dat de Commissie het aandeel van de industriële emissies heeft begroot op 34,78 procent van het totaal van de gemiddelde geverifieerde emissies in de referentieperiode. Dat aandeel is volgens de vennootschap onjuist en is een onderschatting van het aandeel van de industrie in het totaal van de gemiddelde geverifieerde emissies in de referentieperiode. De onjuiste berekening van het industrieplafond door de Commissie is voornamelijk te wijten aan het feit dat bij de berekening in tweeërlei opzicht is afgeweken van de emissiehandelsrichtlijn. De Commissie heeft bij de berekening van het aandeel van de industrie in de totale emissies in de referentieperiode geen rekening gehouden met emissies door de opwekking van elektriciteit uit restgassen en emissies door in CHP-installaties (*Combined Heat Power*, warmtekrachtcentrales) opgewekte warmtekracht die wordt geleverd aan andere industriële installaties die onder het ETS vallen, welke emissies de Commissie in plaats daarvan aan de elektriciteitsopwekkers heeft toegerekend. De werkwijze van de Commissie is in strijd met artikel 10 bis, leden 1, 3 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn.
- 24 De restgassen die binnen de productbenchmark voor ruwijzer ontstaan, zijn een onvermijdelijk bijproduct wanneer geoxideerd ijzererts wordt omgezet in ruwijzer met behulp van cokes en kolen. De hoeveelheid restgas die ontstaat, houdt rechtstreeks verband met de geproduceerde hoeveelheden ruwijzer en staal. De restgassen kunnen niet rechtstreeks in de atmosfeer worden geloosd, maar moeten eerst worden afgebroken. Aangezien de gassen energie bevatten, wordt deze gewonnen en op haar beurt gebruikt als brandstof binnen de productbenchmark, maar ook daarbuiten.
- 25 De Commissie heeft een toelichtend stuk gepubliceerd met als opschrift *Calculations for the determination of the cross-sectoral correction factor in the EU ETS in 2013-2020*, waarin wordt verduidelijkt welke emissies dienen te worden toegerekend aan industriële installaties onderscheidenlijk elektriciteitsopwekkers. Volgens de vennootschap is de interpretatie van de Commissie in dat document in strijd met artikel 10 bis, lid 1, van de emissiehandelsrichtlijn en onverenigbaar met de door de Commissie vastgestelde productbenchmark voor ruwijzer – waaronder de Commissie ook restgassen begreep –, en tevens onverenigbaar met besluit 2011/78, blijkens hetwelk emissies

door de opwekking van elektriciteit en warmte deel uitmaken van de industriële productie en moeten worden meegeteld in de productbenchmarks voor de industrie.

- 26 De uitleg in bovengenoemd document *Calculations for the determination of the cross- sectoral correction factor in the EU ETS in 2013-2020* houdt voorts in dat de totale emissies door de opwekking van warmte in CHP-installaties aan de elektriciteitsopwekkers dient te worden toegerekend en dus onder het veilingdeel dient te vallen. Nochtans komt de warmte die aan ETS-installaties wordt geleverd, in aanmerking voor de kosteloze toewijzing op basis van de warmtebenchmark. De interpretatie van de Commissie is onjuist en in strijd met artikel 10 bis, leden 3 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn, waaruit blijkt dat kosteloze emissierechten dienen te worden toegewezen voor stadsverwarming en hoogrenderende warmtekrachtkoppeling.
- 27 Wat in de tweede plaats het argument betreft dat de productbenchmark voor ruwijzer in strijd is met de emissiehandelsrichtlijn, heeft de vennootschap onder meer het volgende gesteld.
- 28 Bij besluit 2011/278 werd een nieuw verdelingssysteem ingevoerd dat is gebaseerd op ex-antebenchmarks die moeten aanzetten tot reductie van broeikasgasemissies en tot energiezuinigere technologieën. De Commissie heeft vier soorten ex-antebenchmarks vastgesteld, waarvan productbenchmarks er één vormen. Bij de vaststelling van productbenchmarks dient de Commissie de emissiehandelsrichtlijn na te leven. Uit artikel 10 bis, lid 2, van de emissiehandelsrichtlijn volgt dat bij de vaststelling van ex-antebenchmarks moet worden uitgegaan van de gemiddelde emissieprestaties van de 10 procent meest efficiënte installaties in een bedrijfstak of deeltak in de referentieperiode. De Commissie heeft in besluit 2011/278 de productbenchmark voor ruwijzer vastgesteld op 1 328 kg CO₂/ton ruwijzer. Uit de inlichtingen die de brancheorganisatie voor de staalindustrie (EUROFER) heeft verstrekt aan de Commissie, blijkt dat de gemiddelde emissieprestaties van de 10 procent meest efficiënte installaties in de bedrijfstak in de referentieperiode 2007/2008 1 475 kg CO₂/ton ruwijzer bedraagt. De Commissie heeft zich evenwel gebaseerd op een hypothese over de efficiëntie bij de productie van ruwijzer die verder gaat dan wat de emissiehandelsrichtlijn voorschrijft. Het verschil, dat 147 kg CO₂/ton ruwijzer bedraagt, is te wijten aan het feit dat de productbenchmark van de Commissie is gecorrigeerd voor de brandstofbenchmark, wat overeenkomt met de emissie door de verbranding van aardgas, die gelijk is aan 56,1 kg CO₂/TJ. De Commissie heeft de correctie aldus gemotiveerd dat er bij de toewijzing geen sprake mag zijn van dubbeltellingen wanneer restgassen worden gebruikt als brandstof binnen de benchmark of in processen buiten de systeemgrenzen van de benchmark. De vennootschap verzet zich niet tegen de correctie voor het verschil in energie-inhoud tussen aardgas en restgas, maar dat verschil komt slechts overeen met een correctie van -79 kg CO₂/ton ruwijzer. De resterende correctie, die -68 kg CO₂/ton ruwijzer bedraagt, is onterecht. De benchmark voor ruwijzer komt

daardoor niet neer op een volledig kosteloze toewijzing van emissierechten voor de 10 procent meest efficiënte installaties. Opdat de productbenchmark voor ruwijzer verenigbaar is met artikel 10 bis, lid 2, van de emissiehandelsrichtlijn, moet de huidige productbenchmark voor ruwijzer met 68 kg CO₂/ton ruwijzer worden opgetrokken tot 1 396 kg CO₂/ton ruwijzer, zoals de vennootschap eist.

- 29 Wat in de derde plaats het argument betreft dat aan de vennootschap te weinig kosteloze emissierechten zijn toegewezen voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens, heeft de vennootschap onder meer het volgende gesteld.
- 30 Een van de installaties van de vennootschap levert via het stadsverwarmingsnet warmte aan particuliere huishoudens. De geleverde warmte wordt opgewekt door verbranding van restgassen die ontstaan bij de productie van ruwijzer en cokes. De vennootschap heeft een aanvraag ingediend voor de toewijzing van kosteloze emissierechten voor de warmte die door de installatie wordt geleverd aan particuliere huishoudens. In de aanvraag heeft de vennootschap eveneens meegedeeld wat de broeikasgasemissies zijn die zijn verbonden aan de opwekking van warmte die aan die particuliere huishoudens wordt geleverd.
- 31 Naturvårdsverket heeft de aanvraag van de vennootschap evenwel gewijzigd door de opgegeven broeikasgasemissies te verminderen en de emissiefactor van hoogovengas aldus te wijzigen dat deze wordt gelijkgesteld met de emissiefactor van aardgas, namelijk 56,1 kg CO₂/TJ. Naturvårdsverket nam een besluit op de gewijzigde aanvraag en wees de vennootschap aldus minder kosteloze emissierechten toe dan verlangd.
- 32 Het besluit is volgens de vennootschap in strijd met artikel 10 bis, lid 4, van de emissiehandelsrichtlijn en artikel 10, lid 3, van besluit 2011/278, welke bepalingen waarborgen dat kosteloos emissierechten worden toegewezen voor emissies door de opwekking van warmte die wordt geleverd aan particuliere huishoudens. Naturvårdsverket is bovendien afgeweken van bijlage IV van besluit 2011/278 door de broeikasgasemissies van de vennootschap aan te passen. Uit de bijlage volgt uitsluitend dat de verstrekte inlichtingen betrekking hebben op alle broeikasgasemissies die verband houden met de opwekking van dergelijke warmte. Naturvårdsverket kan zich evenmin op de emissiehandelsrichtlijn baseren om de emissiefactor aldus te wijzigen dat de werkelijke emissies bijna 80 procent te laag worden geschat. Er mag geen onderscheid worden gemaakt naargelang van de brandstof die bij de opwekking van de warmte wordt gebruikt. De aanvraag van de vennootschap beoogt de toewijzing van kosteloze emissierechten voor aan particuliere huishoudens geleverde warmte op basis van de warmtebenchmark en niet, zoals Naturvårdsverket beweert, de toewijzing voor het verbruik van restgassen op basis van de brandstofbenchmark.
- 33 Wat in de vierde plaats het argument betreft dat aan de vennootschap te weinig kosteloze emissierechten zijn toegewezen voor het verbruik en de uitvoer van warmte, heeft de vennootschap onder meer het volgende gesteld.

- 34 Een van de installaties van de vennootschap verwarmt onder meer staalplaten voordat deze worden gewalst tot strips. De verwarming gebeurt door rechtstreekse verwarming zonder medium voor warmteoverdracht. De warmte is dus niet meetbaar volgens de definitie van de emissiehandelsrichtlijn en de richtsnoeren. De vennootschap heeft in haar aanvraag voor kosteloze emissierechten een onderscheid gemaakt tussen drie subinstallaties: een brandstofsubinstallatie (subinstallatie 1), een warmtesubinstallatie (subinstallatie 2a) en een warmtesubinstallatie met een specifieke toewijzingsregel voor de uitvoer van warmte (subinstallatie 2b). De vennootschap heeft voor de installatie een aanvraag ingediend voor de kosteloze toewijzing van emissierechten voor de warmte die wordt verbruikt in subinstallaties 2a en 2b. Naturvårdsverket heeft de aanvraag van de vennootschap evenwel gewijzigd door de emissies te schrappen die ontstaan binnen subinstallaties 2a en 2b. Naturvårdsverket nam een besluit op de gewijzigde aanvraag en wees de vennootschap aldus minder kosteloze emissierechten toe dan verlangd.
- 35 De vennootschap is van mening dat het bestreden besluit van Naturvårdsverket in strijd is met de emissiehandelsrichtlijn en de doelstellingen ervan. Artikel 10 bis, lid 1, van de emissiehandelsrichtlijn, alsook de richtsnoeren nrs. 2 en 6, *allocation methodologies* en *cross boundary heatflows*, bevestigen de interpretatie van de vennootschap dat kosteloze emissierechten moeten worden toegewezen voor warmte die afkomstig is van de warme rookgassen die ontstaan in subinstallatie 1, welke warmte na de recuperatie ervan wordt verbruikt in subinstallaties 2a en 2b. Bij de toewijzing van kosteloze emissierechten voor het verbruik van warmte mag dus geen onderscheid worden gemaakt tussen verschillende warmtebronnen. Volgens de vennootschap houdt dat in dat de toewijzing van kosteloze emissierechten voor de warmte die wordt verbruikt in subinstallaties 2a en 2b, dient plaats te vinden ongeacht het feit dat de warmte is opgewekt in subinstallatie 1. De werkwijze van Naturvårdsverket is tevens in strijd met de doelstelling van de emissiehandelsrichtlijn om te komen tot verminderde broeikasgasemissies.

Standpunt van Naturvårdsverket

- 36 Wat de transsectorale correctiefactor betreft, vindt Naturvårdsverket dat het besluit 2011/278 en besluit 2013/448 heeft nageleefd. Wat de productbenchmark voor ruwijzer betreft, is het van mening dat het besluit 2011/278 heeft nageleefd.
- 37 Wat betreft de toewijzing van emissierechten voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens, heeft Naturvårdsverket onder meer het volgende gesteld. Aan de vennootschap zijn emissierechten toegewezen voor al de warmte die de vennootschap in haar aanvraag heeft vermeld en die in aanmerking komt voor de toewijzing van emissierechten op basis van de warmtebenchmark, met inbegrip van de warmte bestemd voor particuliere huishoudens overeenkomstig artikel 10, lid 2, onder b), punt i, van besluit 2011/278 en de definitie van een warmtebenchmark-subinstallatie in §8c van het emissiehandelsbesluit. De toewijzing kwam overeen met de waarde van de warmtebenchmark, namelijk 62,3

emissierechten/TJ vermenigvuldigd met het historische activiteitsniveau in de referentieperiode 2005-2008. Anders dan door de vennootschap is geopperd, heeft Natuurvårdsverket de toewijzing van emissierechten die verband houden met het verbruik van restgassen, niet berekend volgens de brandstofbenchmark.

- 38 De vennootschap heeft een aanvraag ingediend voor de extra toewijzing van emissierechten voor de levering van stadsverwarming aan particuliere huishoudens overeenkomstig artikel 10, lid 3, van besluit 2011/278. Volgens dat artikel moeten extra emissierechten (buiten de warmtebenchmark) worden toegewezen voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens indien de broeikasgasemissies om die warmte op te wekken het voorlopige aantal emissierechten overschrijden dat is vastgesteld overeenkomstig artikel 10, lid 2, onder b), punt i, van besluit 2011/278, dat wil zeggen op basis van de warmtebenchmark. Dat doet zich voor als de brandstofmix om de warmte op te wekken een emissiefactor heeft die hoger is dan 56,1 ton CO₂/TJ. Om de warmte voor particuliere huishoudens op te wekken, verbrandt de vennootschap restgassen die voortkomen uit de productie van ruwijzer en cokes. De restgassen hebben weliswaar een hogere emissiefactor dan 56,1 ton CO₂/TJ, maar voor die extra emissies zijn reeds emissierechten toegewezen doordat zij deel uitmaken van de productbenchmark voor ruwijzer en cokes. Volgens overweging 18 van besluit 2011/278 moet de toewijzing van emissies zodanig gebeuren dat er geen dubbele toewijzingen plaatsvinden. Bij het ontstaan en het gebruik van restgassen dient de toewijzing volgens richtsnoer nr. 8 te worden verdeeld over producent en consument, ongeacht of producent en consument al dan niet dezelfde installatie zijn. De emissies die worden teweeggebracht door de verbranding van de restgassen en 56,1 ton CO₂/TJ overschrijden, zijn meegeteld in de productbenchmark voor ruwijzer en cokes. Daarom worden ze toegewezen aan de producent van de restgassen.
- 39 Teneinde dubbele toewijzingen te vermijden wanneer de bijzondere regel voor particuliere huishoudens moet worden toegepast, dienen de totale emissies opnieuw te worden berekend door de emissies in mindering te brengen waarvoor aan de producent reeds emissierechten zijn toegewezen. Natuurvårdsverket heeft daarom de emissies opnieuw berekend door bij de berekening van de emissies door de verbranding van restgassen de emissiefactor voor aardgas, namelijk 56,1 ton CO₂/TJ, toe te passen in plaats van de emissiefactor die de vennootschap in de jaarlijkse geverifieerde emissieverslagen heeft meegedeeld voor het gemengde gas waaruit de restgassen bestaan. Dat resulteert in een lagere emissie, wat op zijn beurt tot gevolg heeft dat de toepassing van de bijzondere regel voor particuliere huishoudens geen aanleiding geeft tot een extra toewijzing van emissierechten. Natuurvårdsverket is bijgevolg van mening dat de vennootschap geen recht heeft op een extra toewijzing van emissierechten volgens de bijzondere regel voor particuliere huishoudens.
- 40 Wat betreft de toewijzing van emissierechten voor het verbruik en de uitvoer van warmte, heeft Natuurvårdsverket onder meer het volgende gesteld.

Naturvårdsverket heeft de kwestie van de toewijzing van emissierechten voor warmte die wordt gerecupereerd uit een brandstofbenchmark-subinstallatie, behandeld op basis van het in overweging 18 van besluit 2011/278/EU neergelegde overkoepelende beginsel dat geen dubbele toewijzingen mogen plaatsvinden.

Zaak Lulekraft

- 41 Lulekraft (hierna: „vennootschap”) heeft gesteld dat aan de vennootschap ten onrechte minder kosteloze emissierechten zijn toegewezen voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens dan waarop zij volgens de emissiehandelsrichtlijn recht heeft.
- 42 Voorts heeft de vennootschap het volgende gesteld. De vennootschap heeft voor haar warmtekrachtcentrale een aanvraag ingediend voor de toewijzing van kosteloze emissierechten voor de derde handelsperiode. Zij levert via het stadsverwarmingsnet warmte aan particuliere huishoudens via Luleå Energi AB. Deze activiteit houdt in juridisch en technisch opzicht verband met de installatie van SSAB EMEA in Luleå. De geleverde warmte wordt opgewekt door verbranding van restgassen die ontstaan bij de productie van ruwijzer en cokes in de installatie van SSAB EMEA in Luleå. De vennootschap heeft een aanvraag ingediend voor de toewijzing van kosteloze emissierechten voor de warmte die aldus is geleverd aan het stadsverwarmingsnet, alsook voor de CO₂-emissies die verband houden met particuliere huishoudens en de emissierechten overschrijden die worden toegewezen voor de warmte voor particuliere huishoudens. In de aanvraag heeft de vennootschap eveneens meegedeeld wat de broeikasgasemissies zijn die zijn verbonden aan de opwekking van warmte die aan die particuliere huishoudens wordt geleverd.
- 43 De vennootschap heeft tevens aangevoerd dat Naturvårdsverket haar aanvraag evenwel heeft gewijzigd door de opgegeven broeikasgasemissies te verminderen en de emissiefactor van restgas aldus te wijzigen dat deze wordt gelijkgesteld met de emissiefactor van aardgas, namelijk 56,1 kg CO₂/TJ. Naturvårdsverket nam een besluit op de gewijzigde aanvraag en wees de vennootschap aldus minder kosteloze emissierechten toe dan verlangd.
- 44 De vennootschap en Naturvårdsverket hebben in de zaak Lulekraft voornamelijk soortgelijke argumenten aangevoerd als die welke in de zaak SSAB EMEA naar voren zijn gebracht in het deel van laatstgenoemde zaak dat verband houdt met de toewijzing van emissierechten voor de levering van warmte aan particuliere huishoudens.

Zaak Värmevärden i Nynäshamn

Voornaamste argumenten van Värmevärden i Nynäshamn

- 45 Värmevärden i Nynäshamn (hierna: „vennootschap”) heeft gesteld dat aan de vennootschap geen kosteloze emissierechten zijn toegewezen voor de productie van stoom die wordt geleverd aan een stoomnet, hoewel de vennootschap daarop recht heeft. De vennootschap heeft in dat verband onder meer het volgende gesteld.
- 46 De vennootschap is eigenaar van een warmtekrachtcentrale die door haar wordt geëxploiteerd. Op grond van een overeenkomst met Nynas AB wordt stoom geleverd aan een stoomnet waarvan Nynas eigenaar en exploitant is. Een groot deel van de stoom wordt verbruikt door Nynas en kleinere delen door AGA Gas AB en Svenska Statoil AB. De warmtekrachtcentrale van de vennootschap en Nynas produceren elk ongeveer de helft van de stoom die binnen het stoomnet wordt verbruikt. Er is geen sprake van een directe contractuele relatie tussen de vennootschap en Statoil of AGA. Er bestaat enkel een contract over de levering van processtoom aan het stoomnet en die overeenkomst is gesloten met Nynas in haar hoedanigheid van netwerkeigenaar/distributeur en niet in haar hoedanigheid van stoomverbruiker. Als distributeur is Nynas verantwoordelijk voor het transport van stoom naar de onderscheiden verbruikspunten.
- 47 De vennootschap diende een aanvraag in voor de kosteloze toewijzing van emissierechten, maar Naturvårdsverket wees die aanvraag af wat betreft de toewijzing van emissierechten voor de productie van de stoom die wordt geleverd aan Nynas' stoomdistributienet.
- 48 Als producent van warmte die wordt geleverd aan een distributeur van warmte, heeft de vennootschap recht op de kosteloze toewijzing van emissierechten. De vennootschap is een warmtebenchmark-subinstallatie die warmte transporteert naar een niet-ETS-installatie als bedoeld in §8c van het emissiehandelsbesluit, welke bepaling uitvoering geeft aan artikel 3, onder c), van besluit 2011/278. De leveringen door de vennootschap aan het stoomnet voldoen aan de eisen die overeenkomstig richtsnoer nr. 6 worden gesteld aan leveringen aan een distributeur van warmte.
- 49 Aangezien er meerdere producenten (de vennootschap en Nynas) en consumenten (Nynas, Statoil en Aga) zijn, moet het stoomnet worden aangemerkt als een distributeur van warmte.
- 50 Volgens de vennootschap is het belangrijk dat de hand wordt gehouden aan de toewijzingsbeginselen voor leveringen aan distributeurs van warmte, wat positief is voor het ETS en verenigbaar is met zowel het belang van rechtszekerheid in het algemeen als de gerechtvaardigde verwachtingen van de vennootschap in het bijzonder. Voorts is de vennootschap van mening dat de wijze waarop het recht in het bestreden besluit wordt toegepast, ongunstig is voor vormen van

samenwerking tussen onder meer industriële ondernemingen, energieproducenten en huiseigenaren waardoor de energie-efficiëntie wordt bevorderd.

- 51 Noch de vigerende regelgeving, noch richtsnoeren rechtvaardigen dat de toepassing van de toewijzingsregels voor warmtebenchmark-subinstallaties wordt beperkt tot installaties die warmte leveren aan distributeurs van warmte waarbij minder dan 90 % van de warmte wordt verbruikt door één netgebruiker. Het ontbreken van een dergelijke rechtvaardiging spreekt volgens de vennootschap voor zich. Ofwel wordt de warmte geleverd aan een distributeur van warmte, ofwel rechtstreeks aan de op het net aangesloten afnemers. Indien er onzekerheid bestaat ten aanzien van de vraag welke warmte door de onderscheiden consumenten wordt verbruikt, mogen de emissierechten niet worden toegewezen aan degene die de warmte binnen het net distribueert (de distributeur van warmte), maar dienen zij aan de producent te worden toegewezen. Het is uiteraard niet van belang of de onzekerheid groot dan wel gering is. De huidige verdeling van het stoomverbruik binnen Nynas' stoomnet kan immers op welk ogenblik ook veranderen, bijvoorbeeld doordat nieuwe gebruikers worden aangesloten of bestaande wegvallen.

Standpunt van Naturvårdsverket

- 52 Naturvårdsverket is het niet eens met de beoordeling van de vennootschap dat de levering door de vennootschap van warmte aan Nynas' stoomnet dient te worden gelijkgesteld met de levering van warmte aan een distributeur van warmte en de vennootschap bijgevolg recht heeft op de toewijzing van emissierechten voor de warmte die aan het stoomnet wordt geleverd.
- 53 De vennootschap verkoopt warmte aan Nynas' stoomnet, een integrerend deel van Nynas' raffinaderij dat tot doel heeft de raffinaderij te voorzien van stoom voor haar productie. Nynas gebruikt meer dan 90 procent van alle stoom (zelf geproduceerd of ingevoerd uit de vennootschap) voor haar eigen activiteiten. Slechts een klein deel wordt doorverkocht aan Statoil, dat niet onder het ETS valt.
- 54 De belangrijkste doelstelling van Nynas' stoomnet kan bijgevolg niet anders worden begrepen dan als het van stoom voorzien van Nynas. De doelstelling is dus niet het distribueren van warmte over verschillende verbruikers in het gebied. Naturvårdsverket is daarom niet van mening dat Nynas handelt als distributeur van warmte als bedoeld in hoofdstuk 3.2 van richtsnoer nr. 6, wat betreft de warmte die Nynas betreft van de vennootschap.
- 55 Nynas moet derhalve vóór alles worden beschouwd als consument en niet als distributeur van de stoom die wordt geleverd door de vennootschap. De levering van stoom door de vennootschap aan Nynas moet dan ook worden aangemerkt als een levering door een ETS-installatie aan een andere ETS-installatie. Aan de vennootschap dienen daarom geen emissierechten te worden toegewezen voor die warmte.

Zaken Cementa en Höganäs Sweden

Voornaamste argumenten van Cementas en Höganäs Sweden

- 56 Cementa en Höganäs Sweden (hierna: „vennootschappen”) zijn van mening dat besluit 2013/448, dat in strijd is met de emissiehandelsrichtlijn, inhoudt dat aan de vennootschappen bij het bestreden besluit ongeveer 12 procent minder emissierechten zijn toegewezen dan waarop zij volgens de emissiehandelsrichtlijn recht hebben.
- 57 Uit artikel 10 bis, lid 5, van de emissiehandelsrichtlijn volgt dat, wanneer de jaarlijkse hoeveelheid emissierechten wordt berekend, waar nodig een correctiefactor voor alle bedrijfstakken wordt toegepast. Uit artikel 10, lid 7, van besluit 2011/278 blijkt dat voor iedere installatie eerst een voorlopige toewijzing wordt berekend. Volgens artikel 10, lid 9, van besluit 2011/278 wordt vervolgens de definitieve toewijzing berekend door de voorlopige toewijzing te vermenigvuldigen met de transsectorale correctiefactor die door de Commissie wordt vastgesteld. Indien de totale voorlopige kosteloze toewijzing van emissierechten groter blijkt te zijn dan de totale hoeveelheid emissierechten voor de industrie, wordt de factor kleiner dan één. De Commissie stelde de transsectorale correctiefactor voor de jaren 2013-2020 vast bij haar besluit 2013/448.
- 58 Bij de berekening van de transsectorale correctiefactor wordt uitgegaan van de totale hoeveelheid kosteloze emissierechten voor de industrie. Uit artikel 10 bis, lid 1, van de emissiehandelsrichtlijn volgt dat geen kosteloze emissierechten worden toegewezen voor elektriciteitsopwekking, behalve voor elektriciteit die wordt opgewekt uit restgassen. Voorts vloeit uit artikel 10 bis, leden 3 en 4, van de emissiehandelsrichtlijn voort dat emissierechten dienen te worden toegewezen voor stadsverwarming en hoogrenderende warmtekrachtkoppeling. De grote Europese brancheorganisaties voor de industrie hebben echter alle kunnen constateren dat de Commissie de totale hoeveelheid kosteloze emissierechten voor de industrie te laag heeft berekend. De Commissie heeft niet in aanmerking genomen dat kosteloos emissierechten moeten worden toegewezen voor bovengenoemde activiteiten, maar die activiteiten in plaats daarvan gerangschikt onder het deel van de elektriciteitsopwekking waarvoor geen kosteloze emissierechten worden toegewezen. Daardoor is ook de transsectorale correctiefactor onjuist vastgesteld.
- 59 Er moeten dus kosteloos emissierechten worden toegewezen voor bepaalde gevallen waarin elektriciteit of warmte wordt opgewekt in het kader van een andere bedrijfstak. Dat gebeurt vaak in afzonderlijke installaties. Uit de emissiehandelsrichtlijn blijkt niet duidelijk aan wie de kosteloze emissierechten dienen te worden toegewezen, dat wil zeggen of ze toekomen aan de industriële installatie (die restgassen of warmte heeft geproduceerd en verkocht) dan wel aan de eigenlijke elektriciteitsopwekker. In besluit 2011/278 werd bepaald dat de

emissies die verband houden met de aan de orde zijnde opwekking van elektriciteit en warmte, deel uitmaken van de industriële productie en moeten worden meegeteld in de productbenchmarks voor de industrie. Die emissies zijn daarentegen niet op overeenkomstige wijze meegeteld in de totale toewijzing van emissierechten aan de industrie.

- 60 Er is dus sprake van twee afzonderlijke procedures. Eerst wordt de productbenchmark berekend op basis van de gemelde emissies van industriële installaties, waarin emissies door opwekking van elektriciteit en warmte zijn vervat. Vervolgens wordt de totale hoeveelheid emissierechten voor de industrie berekend door de productbenchmark te vermenigvuldigen met het gezamenlijke volume van alle installaties. Opdat de berekening van de toewijzing klopt, moeten uiteraard dezelfde cijfers worden gehanteerd, dat wil zeggen dat de emissies door de opwekking van elektriciteit of warmte eveneens worden meegeteld bij de berekening van de toewijzing van emissierechten. Dat is evenwel niet gebeurd. Volgens de berekeningen van de industrie zou de totale toewijzing 168 miljoen emissierechten meer moeten bedragen dan wat thans het geval is.
- 61 De onjuistheid is gedeeltelijk te wijten aan het feit dat de Commissie haar richtsnoer *Guidance paper to identify electricity generators* van maart 2010 niet actualiseerde toen later werd besloten aan wie de emissierechten voor de aan de orde zijnde opwekking van elektriciteit en warmte zouden worden toegewezen. Het richtsnoer houdt er dus geen rekening mee dat die opwekking dient te worden toegerekend aan de industrie. Veel installaties voor de opwekking van elektriciteit en warmte die warmte of restgassen betrekken van een industriële installatie, werden daarom door de lidstaten in plaats daarvan aangemerkt als afzonderlijke installaties voor de opwekking van elektriciteit, die niet in aanmerking komen voor een kosteloze toewijzing van emissierechten. Zoals reeds is gebleken, bepaalt artikel 10 bis, leden 1, 3 en 4, dat kosteloos emissierechten dienen te worden toegewezen voor het aan de orde zijnde soort opwekking van elektriciteit en warmte. De Commissie heeft in het document *Calculations for the determination of the cross-sectoral correction factor in the EU ETS in 2013-2020* erkend dat bovenstaande onjuistheden zijn opgetreden.

Standpunt van Naturvårdsverket

- 62 Zie punt 11 supra.

Korte uiteenzetting van de motivering van de verwijzing

- 63 De verwijzende rechter merkt op dat alle vennootschappen preliminair hebben gevorderd dat het Hof van Justitie van de Europese Unie wordt verzocht om een prejudiciële beslissing. Tijdens het proces hebben Borealis, Kubikenborg Aluminium en Yara hun vorderingen inzake een prejudiciële beslissing gedeeltelijk ingetrokken en hebben Cementa en Höganäs Sweden hun vorderingen inzake een prejudiciële beslissing geheel ingetrokken, onder verwijzing naar de

vragen die door rechters in andere lidstaten zijn gesteld. Naturvårdsverket heeft geen bezwaren ingebracht tegen het indienen van een verzoek om een prejudiciële beslissing.

- 64 De verwijzende rechter stelt vast dat de toewijzing van kosteloze emissierechten is gebaseerd op volledig geharmoniseerde bepalingen en merkt op dat rechters in meerdere andere lidstaten in soortgelijke zaken hebben verzocht om een prejudiciële beslissing. De verwijzende rechter is van oordeel dat een prejudiciële beslissing van het Hof van Justitie van de Europese Unie noodzakelijk is om de zaken te kunnen beslechten.